СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК 94. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 1-го ЛИПНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 1, 1987 No. 124. VOL. XCIV.

У В-ВІ „СМОЛОСКИП" ПОЯВИВСЯ ЗБІРНИК „ВАСИЛЬ СТУС"

Балтимор-Торонто. — „Василь Стус" — назва нової книги, яку видало В-во „Смолоскип" ім. В. Симоненка, в серії — „Розстріляна й заборонена творчість діячів української культури", ч. І. Збірку упорядкували й зредагували О. Зінкевич і М. Француженко при допомозі Н. Строкатої й О. Веретенченка. 463 стор., тверда обкладинка.

У слові від Видавництва сказано, що це — „книга про громадянина-патріота, українського інтелігента, поета літературознавця, критика, філософа, співтворця сучасного українського культурного відродження, політв'язня, який волів умерти, аніж зганьбити свою честь, гідність, совість на догоду режимові... книга про друга-товариша про сина, чоловіка, батька, про Українця".

Коли говорити про зміст книги, то вона є однією із найбагатших, доцьогочасно виданих закордоном книжок присвячених Василеві Стусові.

Видавництво почало її короткою біографічною довідкою. А потім, після „слова" й звернення до українського читача, автором якого є Ніна Строката, на дальших сторінках читаємо вірші, присвячені поетові І. Світличного, С. Караванського, М. Тарнавської, Р. Аппеля, Г. Мазуренко і Я. Славутича.

Далі в окремому розділі зібрано „Статті, нотатки і виступи Василя Стуса". В них ми бачимо автора, відчуваємо його талановитість як поета, критика, починаємо розуміти, чому він вважає „одним із найкращих друзів" Сковороду. Читаєш і відчуваєш його виняткову чистоту, чесність і силу. Він був великим поетом,а вважав, що він не поет. Він твердив, що мав себе „за людину, що пише вірші. Деякі з них — як на мене — путящі". У статті „На поетичному турнірі" ми бачимо В. Стуса критиком у дії. Водночас він і літературознавець і великий, щирий літературолюб. Він був закоханий у все найкраще в рідній і літературі інших народів.

Збірку „Василь Стус" поділено на три розділи. У І-му розділі „Статті, нотатки і виступи Василя Стуса", опубліковано всі відомі статті Стуса, його звернення й листи до офіційних установ в Україні, СССР і до ПЕН-клюбу. У цьому розділі опубліковано його особисті листи до Анни-Галі Горбач, лист до приятелів, до Івана Чинченка,

(Закінчення на стор. 3)

Помер О. Татомир

Левіттавн, Па. — Тут вночі з п'ятниці 26-го червня на суботу 27-го червня 1987 р.несподівано помер довголітній кореспондент „Свободи", відомий громадський діяч Олександ Татомир, на 74-му році життя.

Абсольвент української теології, колишній в'язень польських тюрем, О. Татомир на протязі довгих років був постійно активний в українському суспільному і політичному житті, зокрема у Філядельфії.

Останньо був одним із головних працівників товариства „Мета" і секретарем ЗУАДК, поруч із своєю жвавою та постійною журналістичною діяльністю.

Як журналіст був заанґажований у пропаґуванні Гарвардського Проєкту і особисто та пером включився активно у підготову до відзначення 1000-річчя Хрищення України.

В останніх п'яти роках обслуговував для щоденника „Свобода" всі події у Менор Джуніор коледжі у Філядельфії, як також як член Управи ЗУАДК, особливо активно пропаґував земельний проєкт для українців у Бразилії.

Залишив у глибокому смутку дві дочки: Христину Мельник з чоловіком і дітьми з Канади, Олександру Городиську з чоловіком і дітьми з Бордентавну, і сина Юрія, Остапа з дружиною і дітьми з Канади, брата Ярослава з дружиною з Левіттавну і ближчу та дальшу родину тут і в Україні.

Панахида і Парастас правились у вівторок, 30-го червня 1987 року, в похоронному заведенні Кошек і Портер в Трентоні, похорон в середу 1-го липня, розпічнеться Поминальною Службою Божою в українській католицькій церкві св. Йосафата в Трентоні, а відтак тлінні останки перевезуть на цвинтар у Факс Чейсі у Філядельфії.

Сл. п. О. Татомир був незвичайно релігійною і жертвенною людиною і тому вістка про його несподівану смерть потрясла глибоко широкою українською громадою, яка відчує його відсутність у праці, як теж брак його доброго журналістичного пера, особливо на сторінках щоденника „Свобода".

СУД ВІДКИНУВ АРҐУМЕНТАЦІЮ ШЕФТЕЛЯ — ПРОДОВЖЕННЯ РОЗПРАВИ ЗА МІСЯЦЬ

Єрусалим, Ізраїль (АНЧЕЙН) тел.: — У понеділок, 29-го червня ц.р., процес проти Івана Дем'янюка проходив під знаком арґументації оборонця Йорама Шефтеля, що існує відсутність доказів (no case) на вину І. Дем'янюка і тому треба припинити суд.

Від початку, однак розправи на оборонця Й. Шефтеля дуже настискали судді, які постійно вмішувалися у його промову і доказували, що його спосіб оборони не правильний. Крім того раз-у-раз чути було вигуки проти Шефтеля зі залі, яка того дня була дещо більше заповнена, як минулого тижня.

Докази Й. Шефтеля спиралися на двох головних моментах:

1. Розпізнанню І. Дем'янюка на підставі свідчень свідків,

2. Свідченнях спеціялістів щодо виказки І. Дем'янюка.

Оборонець доказував, що ця виказка, що її розглядали різні знатоки письма, печаток і.т.п. і яка є головним матеріялом оскарження, видана була, як добре видно, у Травніках біля Люблина і на ній немає навіть згадки про концентраційний табір у Треблінці. Тому ця виказка ніяк не може бути доказом вини І. Дем'янюка, коли вона не пов'язує обвинуваченого з місцем провини, яку йому закидають, а це з Треблінкою.

Єдиним, отже, пов'язанням, на думку оборонця, можуть бути свідки, які розпізнали І. Дем'янюка, як Івана Грозного. Тут оборонець старався доказати, що спосіб ідентифікації винного не був вірогідним із правної точки зору. Він зацитував зізнання свідків Г. Боракса і П. Епштайна, свідчення яких собі суперечили, коли йдеться про час прибуття І. Дем'янюка до Треблінки.

Другим доказом Й. Шефтеля було те, що свідки не вміли розпізнати на знімці обвинуваченого, коли їм представлено вісім знімок відповідно укладених на картоні, а за правилами судівництва в Ізраїлі — це недопустиме і завжди такі недоліки при свідченнях відкидали. Оборонець цитував цілий ряд судових розправ в Ізраїлі, які саме з таких мотивів не визнали оскарженого винним. Й. Шефтель старався також доказати інші неправильності в розпізнанні І. Дем'янюка, як наприклад, те, що, він був в уніформі ҐІВІ, коли всі інші на знімках мали німецькі одностроі, що фото його було більше як усіх інших, щоб тим самим звернути саме на це увагу свідків, що він один був із коротко обстриженим волоссям, коли інші мають звичайну довжину і.т.п. При тому усі розпізнання І. Дем'янюка робилося без присутности оборонця оскарженого, хоча тоді такий уже був.

(Закінчення на стор. 3)

С. Ковальчук виїхав до Параґваю

Філядельфія. Під заголовком „Nazi flees country", філядельфійський щоденник „Дейлі Нюс" подав 19-го червня довгу новинку про „втечу" із ЗСА до Парагваю Сергія Ковальчука, якому на підставі отриманої з Совєтського Союзу „документації", використаної прокураторами з ОСІ, тутешні суди відібрали американське громадянство, а 19-го червня почали в Філядельфії розправу, щоб його видати Совєтському Союзові.

Як подає „Д.Н.", Ковальчук на розправу не з'явився, а його адвокат Джан Раджерс Керол поінформував суд, що його клієнт покинув країну. Суддя Брюсс Барет зарядив переводжування розправи без присутнього Ковальчука. Розправу призначено в залі на сьомому поверсі, хто входив до середини, був перешукуваний, на залі було сімох озброєних маршалів. Все це ніби тому, щоб „охороняти" Ковальчука. В дійсності щоб Ковальчука на залі арештувати, так як було з Дем'янюком. Ковальчукові закидали, що він розписував служби для „нацистських патруль", які, як твердить ОСІ, вбили в Любомлі шість тисяч жидів.

Керол сказав, що Ковальчук отримав дозвіл на в'їзд до Парагваю, на протяг одного року, а що буде далі він не знає.

Останній раз суд мав контакт з Ковальчуком 5-го травня, але ніхто не знає, коли Ковальчук виїхав із ЗСА. Керол поставив внесок, щоб судове поступовання проти Ковальчука закрити, але суддя Барет сказав: „Не можу цього зробити. Справа в тому, пане Керол, що буду йти вперід і зроблю децизію, згідно із законом, тобто поставлю внесок про депортацію С. Ковальчука до СССР. Зі становищем Барета погодився адвокат Іміграційної Служби Роні Елелман.

В новинці з 20-го червня „Д. Н." подав, що репортер газети питав судового урядовця, в який спосіб Ковальчук проскочив до Південної Америки. Він отримав таку відповідь: „Особи, яким відбирають американське громадянство відбирають теж американський пашпорт. В цій справі є щось дуже зле, або хтось заспав (на кордонному переході)". Адвокат Керол рішуче відмовився дискутувати з репортерами про аспекти цієї справи.

Почався підбір кандидатури на місце судді Л. Павелла

Вашінгтон. — Шеф персоналу канцелярії Білого Дому Говард Бейкер і секретар Департаменту справедливости Едвин Міз зустрілись, щоб почати підбір кандидатури на місце, що звільнилося після того, як 79-річний член Верховного Суду Люїз Павелл оголосив минулого тижня про свою резиґнацію.

Речник Білого Дому Марлін Фіцвотер повідомив репортерів, що Г. Бейкер і Е. Міз „обговорюють кандидатури" і що до них приєднається Президент.

В той час, як процес підбору кандидата на місце Павелла почався, політичні спостерігачі уже обговорюють імена можливих кандидатів, прямо вказуючи, що Р. Реґен має можливість зробити Верховний Суд більш консервативним.

Після резиґнації Павелла у Верховному Суді залишилося вісім членів: четверо були явні лібералu, четверо стояли „справа від центра". Павелл найчастіше голосував з лібералами. Якщо на його місце прийде консерватист, то балянс у Верховному Суді може змінитися.

Голова сенатської юридичної комісії демократ Джозеф Байден дав ясно зрозуміти, що комісія, яка першою повинна схвалити або відкинути кандидатуру, запропоновану Президентом, відкине суддю-консерватиста. „Конституція, — сказав Байден, — дає можливість Президентові призначити, кого він забажає. Та ж Конституція дає Сенатові право визначити ідеологічну чистоту (Верховного Суду)".

Як тільки Байден сказав цю фразу, він зразу ж попав під вогонь критики не тільки консерватистів. „Заява Байдена не влізає ні в які рамки, — заявив конгресмен Роберт Вокер, республіканець з Пенсильванії.

— Він повинен би подумати про те, щоб піти з поста голови юридичної комісії. Він трактує Конституцію, як йому заманеться".

Байден є одним з претендентів на пост президента у виборах 1988 року. Виступаючи перед виборцями, він називає себе „прагматиком". Як зарекомендує себе Байден при обговоренні запропонованого Президентом кандидата, стане „ідеологічною перевіркою" і самого сенатора.

СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ РОЗПОЧАЛАСЯ ПРОМОВОЮ Н. РИЖКОВА

Москва. — Ніколай Рижков, голова Ради Міністрів СССР, виголосив в першому дні нарад Верховної Ради СССР довгу, подекуди дуже нецікаву, як кажуть політичні спостерігачі, промову, наголошуючи в першу чергу економічні справи і потребу переставлення совєтської економіки, а то й цілої господарської системи на нові рейки, тобто включення її у нову політику „гласності", що її тепер намагається злеґалізувати на усіх рівнях генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов і його прихильники.

Н. Рижков гостро критикував бюрократизм і формалізм, які, на його думку, є великою загрозою для майбутніх плянів господарської розбудови СССР, заповідав зменшення працівників в багатьох міністерствах, злучення деяких споріднених міністерств в один ефектовний орган, заповів зміни в деяких республіках, де найбільше поширилася бюрократична система правління і подав 12 пунктів перебудови, яких мусять дотримуватися відповідальні керівники республіканського, обласного і районового рівня, якщо вони хочуть залишитися на своїх місцях, бо в противному випадку їх треба буде замінити іншими особами. „Ми будемо поборювати усіх тих, які стоятимуть на перешкоді здійснення нової програми, прийнятої вже Політбюром і Центральним Комітетом КПСС на своїх пленарних сесіях, що відбулися перед відкриття сесії Верховної Ради СССР", — заявив Н. Рижков 1.500 делеґатам, які по береги виповнили Кремлівський палац з'їздів.

Ідучи по лінії М. Ґорбачова, Н. Рижков критикував також дуже гостро керівників підміністерств і деякі групи робітників, які є суперльояльні тільки до свого підприємства, але не дбають про загальний розвиток інших.

Перший день нарад Верховної Ради проходив під кутом звільнення трьох членів Політбюра і замінення їх іншими особами. Новими членами Політбюра, які, очевидно, були автоматично потверджені так званим „гумовим" совєтським парляментом, є: Александер Яковлєв, який працює і відповідає за пропаґандивний сектор; Ніколай Cилюнков, відповідальний за економічну перебудову; Віктор Ніконов, якому доручили нагляд над сільським господарством. Верховна рада остаточно осунула з членства в Раді колишнього члена Політбюра і першого секретаря Казахстанської ССР Дінмухамеда А. Кунаєва, пост в Казахстані, як відомо, зайняв росіянин, спричинивши заколоти і невдоволення серед автохтонів.

М.Ґорбачов сказав, що СССР припинив виробляти хемічну зброю

Москва. Виступаючи тут у вівторок, 23-го червня, на міжнародному жіночому конґресі, генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов заявив, що Совєтський Союз припинив виробництво хемічної зброї і будує спеціяльний об'єкт для знищення своїх запасів отруйних речовин.

Згідно з даними Пентаґону, совєтські запаси хемічної зброї становлять 300-500 тисяч тонн, набагато перевищуючи запаси такої зброї, що її мають НАТО і З'єдинані Стейти Америки, які не продукують її майже 20 років.

В останні роки ЗСА мали намір відновити виробництво хемічної зброї, враховуючи величезну перевагу Совєтського Союзу в цій ділянці. Запаси старих отруйних речовин, згідно з цими плянами, будуть знищені, а їх місце займе так звана бінарна хемічна зброя, що складається з двох речовин, які, будучи окремо, є нешкідливими і стають смертельними лише при змішуванні, що відбувається після вистрілу начиненої ними кулі. Маючи на увазі ці американські пляни, М. Ґорбачов нарікав, виступачи на відкритті міжнародного жіночого конґресу, що Совєтський Союз припинив виробництво отруйних речовин, а НАТО у відповідь має намір почати виробництво бінарної зброї.

Ґорбачов однак не повідомив, коли саме СССР припинив виробництво отруйних речовин. Як зауважив один західній дипломат у Москві це, мабуть, сталося зовсім недавно. „Я не думаю, що вони хочуть роздувати все це, продовжував він, — бо в них настільки більше цієї зброї, ніж на Заході, що це навіть непристойно". Ґорбачов згадував про припинення виробництва отруйних речовин і про будівництво об'єкту для їх знищення і раніше, виступаючи у квітні цього року в Празі.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД Реґен відбув свою звичайну піврічну лікарську перевірку і одержав від лікарів т. зв. „чисте посвідчення здоров'я", а дві поліпи, що були усунені виявились не раковими.

ВЕРХОВНИЙ СУД СВОЇМ рішенням, проголосувавши 5 до 4, надав право Американському Олімпійському Комітетові перешкодити організаторам атлетичних змагань, у названні їх „Гай Олімпікс" навіть, якщо це їхнє потягнення буде уважатися дискримінаційним.

В АМЕРИЦІ

ЯК ПОВІДОМЛЯЮТЬ з Вашінґтону американські науковці будуть вперше допущені совєтами до перевірки підземних нуклеарних вибухів, згідно з підписаною угодою. Ця угода-домова була підписана в Москві 25-го червня ц.р., між представниками Ради оборони природних багатств та Совєтською Академією Наук.

У ВАШІНҐТОНІ, 25-ГО ЧЕРВНЯ ц.р., на зізнаннях перед вибраним Конґресовим комітетом, один з асистентів Головного прокуратора в подробицях розповідав про те, як три високо поставлені урядові особи старалися скеровувати слідчих на манівці та приховувати факти пов'язані з іранською аферою. У зізнанні Чарлса Купера вперше публічно говориться, що колишній директор Центральної Розвідчої Аґенції, та два урядовці Білого Дому були неправдомовні та закривали і применшували свою ролю у таємній продажі зброї Іранові й спрямуванні прибутків, на поміч нікараґуанським повстанцям. Купер заявив на зізнаннях, що підполковник Олівер Норт, колишній член Ради Крайової Безпеки, контр-адмірал Джон Пойндекстер, колишній дорадник президента Реґена у справах безпеки і Вільям Кейсі колишній директор Центральної Розвідчої Аґенції, змовилися в тому, щоб Кейсі фальшиво зізнавав перед Конґресом.

В ТОЙ ЧАС, ЯК адміністрація президента Роналда Реґена приготовляється з початком липня ц.р. дати морську охорону кувайтським кораблям, то демократичні конґресові опоненти цього пляну признаються, що вони неспроможні погодитися між собою над стратеґією, яка б затримала чи заблькувала цей плян — заявили у Вашінґтоні деякі члени Конґресу.

У ВАШІНҐТОНІ, 25-ГО ЧЕРВНЯ ц.р., верховний суддя Вілям Ренквіст проголосив, що Верховний Суд закінчить свою цьогорічну сесію 1986-87 року в п'ятницю, 26-го червня, викінченням всіх спірних питань, обговорюваних на цій сесії. Це буде найвчаснішим закінчення праці Верховного Суду від 1973 року

СУДДЯ ВЕРХОВНОГО СУДУ Луіс Повел мол., поміркований у своїх поглядах, який завжди у важливих рішеннях Верховного Суду був тією особою, рішальний голос якого сприймався до рішення контроверсійних справ, як право абортів, несподівано для всіх заявив у Вашінґтоні, що з огляду на вік та здоров'я відходить на пенсію. Ця його несподівана заява відкрила можливість для президента Роналда Реґена найменувати більш консервативного кандидата й радше пропаґатора його ідей, а це спричинить неабиякі комплікації, з узгідненням кандидатури такого номіната в Сенаті.

У СВІТІ

МІНІСТЕР ВНУТРІШНІХ СПРАВ Західньої Німеччини Фрідріх Ціммерман передбачає посилення терористичної активности в країні у зв'язку з рішенням уряду судити палестинського терориста Алі Гамаді, якого обвинувачують у повітряному піратстві. На думку міністра, цілком можливим є розширення співробітництва між марксистською нелеґальною терористичною організацією „Фракція Червоної армії" і близькосхідніми терористичними групами.

НІКАРАҐУАНСЬКИЙ УРЯД почав насильно переселяти сотні селян з південних районів країни у спеціяльно створені табори. Операція має на меті ізолювати антикомуністичних партизанів, позбавивши їх підтримки зі сторони місцевого населення. Сандіністські вояки прибули в села Ля Фльорида і Ель Делірійо, і не зважаючи на протести населення, наказали селянам протягом години зібрати речі, які вони можуть взяти зі собою. Всі селяни з цих сіл вивезені в один із шести спеціяльних таборів, що знаходяться під постійною контролею армії. Понад 600 селян були змушені залишити свої доми і ділянки землі

ВИСТУПАЮЧИ НА КРАЙОВІЙ телевізії, диктатор Куби Фідель Кастро вперше признав, що втеча генерала авіяції Рафаєля дель Пінью „нанесла значної шкоди" безпеці країни. Ген. Пінью перелетів з Куби на військове летовище на Фльориді разом з жінкою і двома синами. Зразу ж після втечі Р. дель Пінью кубинські власті заявили, що він не знав важливих військових секретів і займав лише посаду директора музею летунства. Ф. Кастро признав, що дель Пінью захопив з собою багато секретних документів, які мають для Сі-Ай-Ей велику цінність. „Вживаються заходи для невтралізації наслідків зради, — сказав Кастро. — Дель Пінью мало знав про нашу армію, але він знав практично все про військово-повітряні сили".

ТИСЯЧІ ГОСТЕЙ ВІДВІДАЮТЬ СОЮЗІВКУ З НАГОДИ СВЯТА НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА І ЗАПОЧАТКУВАННЯ ЛІТНЬОГО СЕЗОНУ



Олена Геймур



В. Мельничин



Уляна Сенчишин



Адріяна Мельничин

Союзівка. — Так як у минулих роках, так і цього року управа Союзівки, відпочинково-культурної оселі Українського Народного Союзу в Кетскильських горах, очікує тисячі гостей, постійних відпочинковців і принагідних кінцевотижневих відвідувачів, які прийдуть на цей клаптик української землі з нагоди свята Незалежности ЗСА, яке, як відомо, припадає на суботу, 4-го липня і започаткування літнього вакаційного сезону.

На Союзівку приїде чимало молоді, щоб взяти участь у мистецьких програмах, танцювальних забавах, спортових змаганнях та розвагах, які вже заплянувані управою Союзівки на цілий літній сезон.

Перша мистецька програма і танцювальна забава відбудуться вже в п'ятницю, 3-го липня о год. 8:30 ввечорі. Виступатимуть соліст-тенор Василь Мельничин і співачка Уляна Сенчишин, акомпаньямент на фортепіяні — Адріяна Мельничин, а до танців о год. 10-ій приграватиме оркестра „Темпо". В суботу, 4-го липня у мистецькій програмі, крім уже згаданих виступить також співачка-сопрано Оленка Геймур, а на забаві знову гратиме „Темпо" під керівництвом Іринея Коваля.

Крім того, 3-го, 4-го і 5-го липня Карпатський Лещетарський Клюб влаштовує тут на кортах Союзівки тенісові змагання за першість УСЦАК-Схід 1987 рік, в групах чоловіків, сеньйорів жінок, юнаків і юначок (А і Б) за нагороди УСЦАК-у-Схід. Змаганнями проводитимуть: Роман Ракочий, Орест Кизик, Юрій Савчак і Зенон Снилик. Реєстрація в п'ятницю, 3-го липня о год. 9-ій рано; початок змагань 10-та година рано; вписове 8 долярів від особи.

Як інформує управа Сою-

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Українські діти — в українські школи

Якраз тепер, у останній декаді місяця червня, по всіх містах українського скупчення — по поселеннях в Америці, та й скрізь у діяспорі закінчується навчальний рік 1986-1987, або щойно закінчився, і ми, батьки — молодші й старші — школярів, учнів і студентів з радістю брали участь у ґрадуаційних урочистостях, в святах закінчення такого чи іншого року науки й переходу наших школярів до вищих кляс шкіл українознавства, рідних шкіл при українських Церквах, факультетів по музичних інститутах або інших навчальних рідних установах, де здобувають знання української мови, літератури, історії, релігії, музики, слова чи танцю наші діти — і обдарували дорогих нам випускників щедрими дарунками для заохоти й надалі триматися рідної науки. Ми подбали про те, щоб наша зміна трималася рідного гурту, плекала рідні традиції, належала до своєї Церкви, своїх організацій і гуртків.

Так було досі. Так є нині. Так є щороку. І це дуже добре. Так буде й наступного року. І має бути знову наступного. Але чи справді так станеться?

На жаль, треба ствердити, що кількість дітей — школярів і учнів-студентів по всіх українських учбових закладах рік-річно дуже маліє. Про це німо кричать напівпорожні приміщення наших шкіл, що ми їх побудували й далі будуємо; світять напівпусткою наші музичні й мистецькі Інститути і освітні кімнати при Українських Народних Домах чи українських церквах, — бо нема в них достатньої кількости дітей і молоді. В дійсності ж діти і молодь є, і в тій самій кількості, що й покоління тому, лиш вони тримаються осторонь головного річища нашого шкільництва. Обставина ця дуже невідрадна і вона поглиблюється, — факт, що зганяє сон з очей не одного українського патріота й патріотки. Проте цю невідрадну ситуацію все таки відносно легко направити таки нам самим. Від нас, від зорганізованої громади, так і від кожного індивіда залежить, щоб припильнувати шкіл і інститутів, світличок, дошкілля й молодечих організацій, з їхніми літніми таборами включно, щоб наші діти й наші внуки належали до них, брали в них участь.

Це правда, що нам дорослим легше й приємніше з нашими ровесниками проводити мило час, чи то бесідуючи годинами під будинками наших установ і організацій, чи збираючись на товариські різні імпрези наших однолітків, де можна погомоніти про політику, пограти в карти, поспівати і навіть „схрестити мечі", критикуючи щось, що нам не до вподоби в тій чи тій групі. І як же тяжче зацікавити молодше покоління нашим українством, скерувати їх до вивчення мови (бож треба тоді до них говорити не англійською, легшою вже для молодших мовою, а українською), і тяжче заохотити цю молодь читати рідну книжку українську, слухати українську платівку, вивчити український вірш, піти на концерт українських музик і майстрів сцени, на вистави наших театрів, чи Студії Мистецького слова.

Але все це, при бажанні, можна зробити. І велика сатисфакція чекає нас тоді, коли наші школи — інститути наповняться „по вінця" не одиницями-десятками, а сотнями молоденьких і молодих українців і українок, які з тих шкіл візьмуть собі на майбутній життєвий шлях високі ідеали любови до всього рідного, українського: — без рідної Церкви, без рідної школи, без рідної культури не вберегтися нам у розсіянні на довший час.

Нехай же це літо і літні вакації ми використаємо, попри всі інші активності, теж для роздумів, яким способом збільшити кількість дітей і молоді по всіх клясах шкіл українознавства, по всіх факультетах філій Українського Музичного Інституту, по всіх Студіях мистецького слова, по всіх ансамблях співочих і музичних і по всіх організаціях, які займаються справою нашого доросту. Наші діти мусять лишитися й зберегтися при українстві за всяку ціну. Ніхто не зробить цього для нас, хіба що навпаки — перешкоджатиме такому „блискучому національному відкремленню". Без наголошування всього рідного наша зміна кількісно меншатиме й меншатиме. Не сміємо на це чекати, склавши руки.

Володимир Яців

СКЕПТИЦИЗМ СХІДНЬОЕВРОПЕЙСЬКИХ ДИСИДЕНТІВ ДО ҐОРБАЧОВА

II.

Письменник Міклош Гарашті не є задоволений з таких змін, які заіснували в його країні на господарському відтинку. Він уважає, що зміни, які заіснували в Мадярщині не конче йдуть в користь загального добра країни. Зміна професії для кращих заробітків, щоб забезпечити свої внутрішні особисті потреби, М. Гарашті уважає неґативним фактом, який у своїх наслідках може привести до занепаду важних і необхідних професій в житті спільноти. Він уважає, що такі професіонали, як лікарі, правники, культурні працівники, науковці й інші не повинні залишати своїх професій і ставати кельнерами чи таксівкарями, щоб задоволити свої внутрішні потреби, не беручи до уваги загальних інтересів своєї спільноти.

Борець за права робітництва і член-основник „Солідарности" Адам Міхнік побоюється, що велике число робітництва втратило віру в „Солідарність" і стало членами робітничої спілки організованої диктаторською владою. Він побоюється за їхню легковірність на відтинку політичному, господарському і суспільно-соціяльному, яка у своїх наслідках може привести до втрати цих позицій, які здобуто в часі існування „Солідарности".

У Чехо-Словаччині справи виглядають може гірше, як в інших країнах Східньої Европи, — інформує письменник Гавель. Він каже, що, почавши від 1968 року, критичні чехи і словаки є більше заінтересовані своїм приватним життям як суспільно громадськими, господарськими, чи політичними справами. Вони свою енергію використовують на будовах малих „котеджів" поза містом, де перебувають при кінці кожного тижня, залишаючи свій нарід під владою уже старих і змучених життям лідерів.

Перспективи перебудови системи соціялістичної московського зразка в сателітних країнах СССР є малі тому, що тяжко було б Ґорбачову змушувати своїх старших товаришів комуністів наслідувати його в перебудові країни, і вимагати від них одвертости і толерантности в публічних дискусіях, як теж зміни у виборчій системі, яка може у своїх наслідках привести до неґативних вислідів, що не будуть виходити в їхню користь. Насувається питання чи Ґорбачов заохотить східньоевропейських лідерів перестати послуговуватись неправдою і говорити одверто, публічно про справи, представляючи їх так як вони є.

М. Ґорбачов своєю перебудовою і „гласністю" уможливив виступи перед народом не тільки членам „Хартії - 77" чи патріотам інших країн Східньої Европи, але звичайно членам східньоевропейської спільноти, які інтересуються справами, що є обговорювані в пресі чи в радіопередачах. На жаль, ці виступи західня преса іґнорує — каже письменник Гавель, яка, уважаючи що маніфест оприлюднений двадцятьма молодими директорами театрів, які домагаються закінчення переслідування письменників, не є важною подією в житті чехословацької спільноти.

Мадярський письменник М. Гарашті каже, що в його країні Комуністична партія відчуває натиск знизу, а не згори від Яноса Кадара. Доказом правдивости цього твердження може послужити факт, що незалежні письменники взяли під свій заряд урядову унію письменників.

Адам Міхнік каже, що справи в Польщі маються так, що всі сили тиску йдуть знизу від народу, та що незалежне думання польського народу є побудоване на впливах Католицької Церкви за її релігійною і культурною активністю. Він уважає, що на місце „Солідарности" прийде новий твір незалежно думаючих членів спільноти, які поволі будуть творити свою власну цивільну структуру, паралельну до теперішньої соціялістичної системи совєтського зразка.

Ці патріоти-дисиденти східньоевропейських країн уважають, що штрайками чи іншими засобами вони не здобудуть політичних цілей. Перед їхніми очима стоїть ще недалеке минуле, яке мало місце в 1956 році в Мадярщині, в 1968 році в Чехо-Словаччині і в 1981 році в Польщі. Вони всі є згідні в тому, що влада у випадку спроби повалення їх урядів, ужиє усіх засобів, включно і зброю, щоб стримати визвольні рухи у східньоевропейських країнах, які могли б неґативно впливати на інші народи московської імперії. Вони вірять, що насильство, ненависти і брехня є методами поневолювачів в їхній імперіялістичній політиці в східньоевропейських країнах. Вони уважають, що зміни у Східній Европі можуть наступити тільки тоді, коли буде систематичне і поступове ослаблення влади.

Однак, ніхто з них не передбачає зміни системи в їхніх країнах, чи впровадження системи демократичної західнього зразка, або повалення Комуністичної партії. Вони є згідні в тому, що така спроба може бути потрактована як провокація, і як така зліквідована Москвою, або таки своїми вислужниками Москви. Письменник Гавель і його однодумці уважають, що Захід є неспроможний звільнити країни Східньої Европи від гегемонії совєтів і тому, на їхню думку Захід повинен на відтинку дипломатичному робити старання, щоб уряди тоталітарних держав Східньої Европи підтримувались підписаних ними Гельсінкських умов на відтинку людських і національних прав. Вони скептично задивляються на договір в справі роззброєння з Совєтським Союзом тому, що в їхньому понятті дійсна небезпека для миру йде від політичних реалітетів, а не від самих ракет.

На думку Гавеля і його однодумців, доки Східньоевропейські країни будуть в мирі самі між собою, то доки вони будуть респектувати людські і національні права, і втішатися загальною підтримкою своїх народів, тоді вони можуть становити небезпеку для своїх сусідів. Письменник Гавель і його однодумці дисиденти з східньоевропейських країн уважають, що ключем до остаточного миру між Сходом і Заходом повинна бути праця в напрямку більшого респектування людських прав та громадських і політичних вольностей у Східній Европі. Вони вважають, що боротьба за людські права і громадські вольності повинна мати пріоритет перед роззброєневими договорами, які на їхню думку не будуть респектовані Совєтським Союзом, а будуть використані для імперіялістичних цілей.

Дисиденти східньоевропейських країн є в тому переконані, що Захід не може змінити невідрадного положення в їхніх країнах, однак на їх думку, вони повинні усвідомити собі, що проблеми країн Східньої Европи є рівночасно проблемами Заходу. Розв'язка цих проблем у великій мірі буде залежна від зовнішньої політики західніх держав до держав Східньої Европи, яка є під гегемонією російської імперії, ціллю якої є не тільки зберегти імперію, але поширити її територію коштом вільних західніх спільнот.

Я. Стех

НА ЩАСЛИВУ ДОРОГУ „ЛЕМКОВИНІ"

Минає рік з того часу, як український хор „Журавлі" з Польщі вперше відвідав своїми незабутніми концертами Канаду і Америку. Ця віддаль часу дає можливість передумати та проаналізувати це нечуване і, правду кажучи, несподіване турне.

Коли перші чутки почали кружляти про приїзд хору „Журавлі" на наш концерт більшість із нас не вірила в зреалізування цього наміру. Одні твердили, що заскорузлий бюрократизм, інші, що політична система не дозволить, щоб українці з Польщі могли радувати нас своєю піснею.

Однак, коли мрії самих хористів і любителів хорового мистецтва стали дійсністю, тоді всякого роду наші „спекулянти" висували свої теорії і теорійки, щоб применшити і знецінити виступ хору „Журавлів". Звичайно, коли йдеться про українську громаду поза згаданим національним марґінесом, то вона поставилася до приїзду хору, з якнайкращої сторони. Про це тепло і про їхнє мистецтво хорове можна було наочно переконатися та чимало прочитати на сторінках канадської й американської української преси та довідатися із кращих українських радіових передач.

Нечувано цікавий і змістовний репортаж з подорожі хору „Журавлі" був друкований у відтинках в тижневику „Нашого Слова" під наголовком „Крило до крила" — пера талановитого журналіста і головного редактора цієї газети Володимира Вербового.

Ентузіязм, захоплення й оплески публіки та квіти, якими нагороджувано хористів творили всюди таку емоційну атмосферу та створювали таке піднесення, що хористи, може і вперше в такій мірі, відчули в глибині свого серця, що мистецтво, яке їм дороге становить вершини щастя для їхніх братів за океаном, та й що їхні зусилля кропіткої праці увінчалися великими успіхами, а це для виконавців хорового мистецтва найвища нагорода. Вони вперше почули себе в цьому турне, що вони репрезентанти українців в Польщі. Їхній приїзд допомагає ближче особисто познайомитись, а крім того поширює хорове мистецтво і популяризує свою країну. Один із хористів влучно висловився, кажучи, що за ваші теплі і щирі привіти, за наші зустрічі ми прирікаємо ще більше віддатися хоровому мистецтву. Без цього приречення усі, які брали участь в концертах, були зворушені їхнім хоровим мистецтвом до сліз, вони їх гостили та запрошували — приїжджайте друзі знову. Було зорганізованих чимало бенкетів; їх влаштували провідні наші громадяни і вони завжди відбувались у дружній і приязній атмосфері.

Треба признати, що такі контакти спричинилися до глибшого зрозуміння; дехто при тому відвідав свої родини і друзів, інші мали нагоду познайомитися у із життям у наших країнах поселення. Спонзор приїзду хору „Журавлі" Міхальський старався задоволити потреби хористів; використовувано вільний час на оглядини міста, зустрічі, та інші розваги — все це позитивно оцінив в репортажі ред. М. Вербовий, як і рівнож з признанням про це говорили хористи.

Сьогодні надходять нові відрадні вістки, що спонзор Міхальський робить всі заходи, щоб до наших країн поселення спровадити фольклорну капелю „Лемковина", що має свій осідок в Горлицькому повіті, а яку заснував при допомозі мґра Павла Стефанівського та її провадить через довгі роки Ярослав Трухановський. Ця вістка про приїзд капелі особливо врадувала вихідців із княжої нашої Лемківщини. Це ще одна аматорська мистецька одиниця з Польщі, яка за своїм рівнем межує з професіональними колективами і належить до тих мистецьких одиниць поза межами сучасних кордонів України, які високо несуть культуру свого народу. Багата скарбниця Лемківського реґіону в нашій загальнонаціональній культурі, чарівна краса лемківських гір, чаруючі потоки, вікові традиції верховинців — усе це знайшло яскраве відображення у мистецтві колективу „Лемковина". В цьому чудовому колективі, який увібрав скарбницю лемківської пісенної і танцювальної творчости, багато можна вичитати про минулу і сучасну долю нашої Лемківщини. З гордістю і любов'ю ми часто оглядали виступи цього талановитого колективу і мовні монологи в лемківській говірці Федора Ґоча. Я пригадую концерти капелі — в цих хвилюючих хвилинах, в яких наступало певне мистецьке злиття глядачів із колективом. Їхні виступи завжди залишали величезне враження з глибокою внутрішньою силою, з почуттям подиву і захоплення. З великим почуттям виконує співоча група своєрідний гимн своїм горам і славним предкам. Капеля має рівнож сильну танцювальну групу, яка виконує реґіональні танці у вогнистому темпі. Капеля „Лемковина" є складовою діяльністю Українського Суспільно-Культурного Товариства; її народини припадають приблизно на 60-ті роки. За цей період вони приєднали собі тисячі симпатиків і прихильників. Невичерпне джерело творчости Лемківщини таїть в надрах своїх багатство оригінальної культури, яка є все новим репертуаром колективу.

Основна риса творчости колективу — це його народність, яка від пісні до танцю через костюми є ідеєю і змістом у кожному слові і в кожному русі виконавці.

Багато наших лемків, народжених на цьому континенті, через участь в концертах „Лемковини" в деякій мірі віднайшли б свій корінь походження, відчули б запах землі своїх дідів і почули б свою рідну культуру, висловлену з криштальних джерел Лемківщини. Це ці живущі соки, так дуже потрібні для утривалення української духовости тут на поселеннях.

Роман С. Голіт

ПАСТИРСЬКА І НАЦІОНАЛЬНА ПРАЦЯ СЛУГИ БОЖОГО АНДРЕЯ

Д-р Степан Баран. „Митрополит Андрей Шептицький. Життя і діяльність". Мюнхен 1947. 151-сторін.

I.

Перед величавими святкуваннями Тисячоліття Християнства України пригляньмося до деяких рядків про Слугу Божого Митрополита Андрея, пера д-ра Степан Барана — колишнього посла до польського сойму й довголітнього приятеля Митрополита.

У вступі до цієї цінної праці автор пише, що: „В розгарі Другої світової війни, найбільшої досі в історії людства, відійшов у засвіти на Святоюрській Горі у Львові 1-го листопада 1944 року на 80-му році свого життя галицький греко-католицький митрополит Андрей Шептицький, одна з найвизначніших постатей найновішої української історії, що своєю піввіковою працею тісно зв'язався з національно-культурним і політично-державним відродженням українського народу нашої доби".

„Мрією з молодих літ і життєвим завданням святоюрського черця наших часів було довести до об'єднання, а принайменше до порозуміння обох християнських Церков. І якраз цьому великому історичному завданню присвятив Митрополит Андрей своє життя.

„Особисто пізнав я його, каже д-р Баран, ще в 1896 р., як василіянського черця після смерти львівського греко-католицького митрополита і другого з черги українського кардинала Сильвестра Сембратовича. На його місце австрійський цісар Франц Йосиф І-ий іменував митрополитом станиславівського єпископа Юліяна Куїловського, а станиславівським єпископом Андрея Шептицького, тоді ігумена манастиря оо. Василіян у Львові. Близько стрінувся я з митрополитом значно пізніше, коли обняв становище секретаря Народного Комітету в рр. 1913-1918. І опісля в рр. 1917-1918 мав я нагоду часто бувати у митрополита та обговорювати з ним неодну важливу для нас національну справу. Це було і пізніше в рр. 1920 і 1921, у часі існування у Львові — вже за польських часів — Міжнародної Ради, що тоді керувала українсько-галицькою політикою в краю і в часі мого послування до польського сойму в рр. 1928-1939, відвідував я нераз митрополита, щоб поінформувати його про деякі справи, важливі для нього як керівника Церкви, як напр., земельна реформа, переслідування православних на Холмщині і Підляшші, насильне замикання і обурення тамошніх православних церков та масові процеси проти українського греко-католицького духовенства в Галичині і судові та адміністраційні засуди, головно з приводу ведення ним метрикальних книг і листування в тих справах з органами польської влади в українській мові та нібито українізації тим духовенством назвищ на 'ський' і 'цький' замість 'скі' і 'цкі'. (стор.7.)

„Митрополит Андрей Шептицький походить зі старої української боярської родини, що, як великі землевласники, здавна осіли в Перемиській землі, за Австрії одержали графські титули і засимілювалися цілковито з польською аристократією".

„Коли ж 1-го листопада 1944 року розійшлася блискавкою по Львові і по краю сумна вістка, що улюбленого Митрополита не стало в живих, большевики вирішили використати його популярність для своїх задумів. З цією метою навіть оголосили у своїй пресі (!), що похорон Митрополита відбудеться на державний кошт. У день похорону (6-го листопада) з'явився у Львові сам голова савнаркому з Києва, Нікіта Хрущов., з вінком від ... Сталіна. Щоб зрозуміти вповні іронію цього факту, вистачить згадати, що ті самі большевики після першого свого приходу до Галичини вбили брата Митрополита — Льва Шептицького, члена Кураторії Національного Музею, і викинули з родинного гробівця у Прилбичах кості батьків Митрополита... Але тепер, коли українська проблема стала пекуче актуальна, прийшлось і большевикам хоч- не-хоч також грати на українських національних і релігійних почуттях. Проте в їх будь-яку зміну ніхто не вірить, так, як не вірить, щоб свою природу міг змінити вовк" (стор. 20.)

Закінчення буде.

Володимир Жила

В АЛЬБОМ Я. КЛИМОВСЬКОМУ

(До 80-річчя з дня народження)

II.

Перед другим „визволенням" з чотирирічною дитиною (донею Ніною, мати якої померла, коли їй було три з половиною місяця), вибрався Ярослав Климовський у далекий світ. Уже в Бремені він відчув, що далі йому буде нелегко. Але доля була ласкавою, дочка виросла в ЗСА, здобула високу освіту, закінчивши, як стипендистка мистецьку академію „Пенсильвенія Акедемі оф Файн Артс", сьогодні працює вчителькою образотворчого мистецтва в Ню Йорку.

Самому Климовському в самих початках приходилося дуже трудно в країні нового поселення, про що він розповів у Календарі УНС, 1987, „З пекла до раю". Він працював чорноробом при будові автострад і магістралей, а вечорами, жадний знання, вкрай утомлений, ходив на високошкільні виклади до коледжу св. Йосафата (сьогодні Сейнт Джозеф Юніверсіті).

Завдяки своїм природним здібностям і завзяттю праці Я. Климовський впевнено вийшов у ряди українського й громадського життя в ЗСА. Він голова Земляцького Об'єднання „Тернопільщина", секретар Товариства Опіки над Дітьми і Молоддю „Рідна Школа", в Управі Об'єднання Мистців Української Сцени він референт преси й публікацій, належить до Літературно-Мистецького Клюбу, до Українського Освітньо-Культурного Центру, до Спілки Українських Журналістів Америки, до Спортового Осередку „Тризуб", він також член філядельфійського Комітету 1000-річчя Християнства України в мистецько-імпрезовому секторі.

Не треба також поминути того, (на американський зразок), що свого часу Климовський був незлим спортовцем на ковзанах, навіть отримав перші нагороди, вправляючи від дитини зимою на поблизькому ставі. Любив і копаний м'яч. Колись у Тернополі він грав у гімназійній футбольній дружині, а згодом був змагуном „Поділля", а навіть у театрі ім. Котляревського був співосновником і змагуном футбольної дружини „Ґонг", єдиної у тому часі театральної дружини в світі (про що було в одному з Календарів УНС). Існують такі дружини як наприклад „Искуство", але члени дружини не лише працівники театру, але всіх родів мистецтва.

На земляцьких з'їздах „Тернопільщини", на Союзівці виступав із власними гумористичними віршованими монологами. Непересічним успіхом слід вважати підготову й виконання розвагової програми на шостому З'їзді Тернопільців 1983 року. У цю програму ввійшли монологи, вірші, пісні легкої танкової музики його власного пера. Усім до вподоби припала Климовського „Пісенька про Тернопіль" у виконанні Валі та Іванки Конопи. Програма в цілому залишила незабутнє враження.

Заходами українських акторів у Філядельфії влаштовано 1983 року театрально-літературний вечір на пошану 75-річчя плодотворного життя Я. Климовського. Володимир Шашаровський у вступному слові схарактеризував Климовського, як обдаровану людину театрального діяча, автора сценічних текстів, пресового кореспондента ювілята. Між іншими режисер Шашаровський у початках вісімдесятих років поставив „Електру" Климовського та із своєю Театральною Студією Молоді об'їхав більші українські осередки ЗСА. Студія виступила теж у Торонто, Канада.

Ярослав Климовський, не зважаючи на свій вік, студент Українського Вільного Університету в Мюнхені. Серед двадцяти студентів філософічного факультету, він один знав греку, а на лекції поетики міг проскандувати зразки пентаметрів і гексаметрів. У 1985 році він здобув маґістерський ступінь, захистивши працю на тему „Сценічність драматичних поем Лесі Українки". Прослухав і склав з дуже добрими оцінками іспити також з усіх потрібних курсів для докторату. Зараз залишається йому лише пред'явлення дисертації, щоб здобути докторат. Кожного академічного року в УВУ він мав свої успішні авторські вечори (таких було три).

Перебуваючи в Німеччині, ще за „ліпівських" часів, крім інших сценічних текстів написав лібретто до музичної комедії „Мімі". Прибувши до ЗСА, він зацікавився старогрецькою мітологією, написав „Електру", „Чекання" на підставі Гомерової „Одіссеї", зробив декілька адаптацій — „Пантея" (за Л. Морстіном), що її 1980 року надрукувало Об'єднання Українських Письменників „Слово" в своєму 8-ому Віснику, ст. 172-192, а далі „Антиґоніон" (за Б. Червінським), „Герострат" (за Г. Горіном), „Нерон" (за о. Куриласом), „Троянові діти" (за Забілою), „Антиґона" (за Софоклем), переклав Е. Шанявського „Міст", одна з останніх адаптацій „УПА в

(Закінчення на стор. 4)

Українець-лікар став членом філядельфійської лікарської Колегії



Д-р Степан Савчук (з правого боку) під час прийняття в члени Лікарської Колегії з головою — д-ром Люїсом Коріелем.

У середу 6-го травня 1987 року, д-р Степан Савчук, філядельфійський лікар-педіатр, мешканець містечка Ярдлей, Па., був прийнятий до Колегії лікарів міста Філядельфії.

Д-р С. Савчук є активним членом української православної катедри св. Володимира і головою Комітету Хрищення України при Українській Православній Лізі в ЗСА.

Філядельфійська Колеґія лікарів є найстаршою медичною організацією в ЗСА. Колеґію зорганізували понад 200 років тому декілька визначних лікарів того часу; одним із них був д-р Бенджамін Раш один із сигнаторів американської Декларації Незалежности. Д-р Бенджамін Раш був генеральним лікарем т. зв. „Континентальної Армії" і декілька місяців пізніше брав участь у формулюванні Конституції ЗСА.

Ця престижева Колеґія лікарів має за собою баґату і славну історію, бувши лідером медицини вже в той час, і ця традиція продовжується до сьогоднішнього дня. Загальне число членів становить тільки 1,700 осіб, а їхнім гаслом є: „Не для себе, а для всіх". Це число доводить відданість і посвяту членів Колеґії для своєї професії, і це не абияка честь бути членом такої престижевої медичної організації в місті Філядельфії. Бажаємо докторові Савчукові дальших успіхів. Д-р Савчук і вся його родина є членами 422-го Відділу Українського Народного Союзу.

В Канаді виростає новий чемпіон



Г. Русецький з трофеями за перемоги у індивідуальних і подвійних іграх.

Серед канадських тенісистів 14 років і нижче вже другий рік підряд змагуном ч. 1 є українець Григорій Русецький.

Цей 13-літній тенісист вибився на перше місце у своїй віковій групі, вигравши всі важливі турніри, а в турнірах старших вікових груп доходить до півфіналів і чвертьфіналів.

Гриць — лівак, що дає йому перевагу над більшістю змагунів — праваків. Він почувається зовсім добре і на глиняних, і на твердих кортах. У його репертуарі є всі удари, а що найважливіше, він любить агресивну гру і тому часто йде до сітки.

Цього року Гриць братиме участь у 17-ох турнірах крайового і світового маштабів. Він теж вперше візьме участь в чемпіонатах УСЦАК на Союзівці в групі чоловіків.

У Гриця є ще один важливий атрибут — він веселої вдачі. Він не уболіває над поразками і скромно приймає перемоги.

ЯК ПОВІДОМЛЯЮТЬ З ВАШІНҐТОНУ в Балтиморі, Мд., в лікарні Джон Гопкінс помер на 83-му році життя Артур Ф. Бирнс, який відіграв головну ролю у формуванні американської економічної політики через три десятки років, та був також американським амбасадором в ранніх 1980-их роках у Західній Німеччині. Ось як висловився про нього колишній предсідник Ради федеральних резерв Пол А. Вокер: „Артур Бирнс був непохитний прихильник Федеральної ради резерв, як інституції та стійкий приятель всіх нас".

ПРАВА ВІЙСЬКОВОЇ влади над своїм персоналом були ще поширені, як Верховний Суд проголосував 4 до 5 ще два зарядження. В них говориться про те, що військовики у службі не зможуть добиватися в судах відшкодувань за великі порушення їхніх конституційних прав, як також і те, що військовики можуть бути суджені за злочини непричетні до їхньої служби.

ТИСЯЧІ КОМПАНІЙ, які затруднюють більшу кількість робітників, шукаючи за можливостями, щоб здержати ріст заробіткової платні робітників, міняють способи підвищення річних платень. Замість давати традиційні річні підвищення, дають одноразові грошеві премії-нагороди, а ця нова форма робить велику різницю в некористь робітників. Всі ці премії-нагороди мають дві спільні риси: вони можуть мінятися з ростом чи занепадом фірми, і вони не є постійними. Тому, що ці бонуси не є включені в основу річної платні, вони не впливають часово на відсотковий ріст й тим самим здержують ріст заробітних платень та інших прибутків.

Суд...

(Закінчення зі стор. 1)

Й. Шефтель ствердив, що в ізраїльському суді не роблять ніколи ідентифікації оскарженого без присутности адвоката і подав на це знову ряд прикладів із відомих в Ізраїлі процесів. Вкінці він поставив питання, чому ніколи не робили інших ідентифікацій не на знімках, а на живому оскарженому, коли І. Дем'янюк вже був у Ізраїлі.

У відповідь на цілу арґументацію оборонця постійно виступали судді з гострою критикою, особливо суддя Дов Лєвін. Цей останній закинув Й. Шефтелеві некомпетентність і позбавлення глузду з правної точки зору.

Не зважаючи на спротив суддів, Й. Шефтель продовжував свої арґументи, тим разом подаючи за приклад Міріям Радівкер, яка перепитувала свідків і підказувала їм, як зізнавати і сама була безвідповідальною в оцінці вини І. Дем'янюка, получуючи її, наприклад, із фактом, що він був українцем, та ніколи досі не оправдала того свого неправного поступування. Також Й. Шефтель пригадав, що розпізнання І. Дем'янюка на залі розправ не мало вартости, бо всі свідки бачили обвинуваченого перед тим на телевізії, хоча оборона просила того не робити.

У відповідь речник суддів Д. Лєвін заявив, що увесь доказовий матеріял оборонця відпадає, тому що не є доказано, що І. Дем'янюк не винен. Досі суд представив 211 документів його вини і 6,000 сторінок свідчень і, здається, немає на світі суду, який зробив би стільки зусилля для правильного ведення процесу. Суд не шукає легкого рішення у тій складній справі та не має остаточної розв'язки, тому оборонці повинні серйозно розглядати увесь матеріял справи, щоб дати підсудному добру та совісну допомогу.

Відтак прочитано негайно рішення суддів, що звучить, як слідує: „Оборона твердить, що матеріяли прокуратури не зобов'язують до відповіді (no case to answer) і тому тепер треба виправдати підсудного. Ми, однак, є іншої думки, відкидаємо відсутність доказів і тому даємо підсудному можливість ужити свої права".

Після відчитання цього рішення суддів, головний суддя сказав І. Дем'янюкові встати і після узгіднення із адвокатом висловитися чи він хоче свідчити.

У відповідь І. Дем'янюк, порозумівшись із М. О'Конором, сказав українською мовою: „Шановні судді! Я буду говорити і маю багато дечого сказати, щоб доказати свою невинність, але не сьогодні".

Слова І. Дем'янюка перекладач мав трудноші перекласти і тому І. Дем'янюк попросив, щоб у майбутньому йому змінити перекладачів.

Назакінчення суддя заявив, що, за згодою прокуратури, дасться оборонцям один місяць часу підготовитися до дальшого перебігу процесу і він буде продовжуватися від 27-го липня ц.р. свідченнями І. Дем'янюка.

У В-ві „Смолоскип"...

(Закінчення зі стор. 1)

листи до члена Міжнародної Амнестії в Німеччині, таборові записки й інші; у ІІ-му розділі „Судові й поза судові репресії, виступи на захист Василя Стуса" опубліковано всі відомі документи і матеріяли, які відносяться до ув'язнення і суду поета в 1972 і 1980 роках; у ІІІ-му розділі „Виступи, спогади і дослідження творчости В. Стуса", у трьох підрозділах опубліковано такі матеріяли: „На смерть Василя Стуса" — виступи ЗП УГГ, Н. Світличної, Н. Строкатої, К. Штуль і М. Вірного, „Спогади сучасників" — Н. Світличної, М. Хайфеца і С. Солдатова, „До джерел творчости поета" — статті і розвідки Л. Плюща, О. Тарнавського, Б. Рубчака, Л. Рудницького, Ю. Шевельова й Л. Волянської.

У примітках подано інформації про джерело кожного документу чи матеріялу. До збірника додано бібліографію на 13 сторінках, в якій є понад 200 назв і яка є найповнішою дотепер бібліографією В. Стуса. Покажчик імен охоплює біля тисячі імен.

Всі матеріяли, опубліковані у збірнику „Василь Стус" в житті, спогадах та оцінках сучасників", свідчать про душу поета. Чисельні заклики на захист В. Стуса акції Міжнародної Амнестії й інших правозахисних організацій і багатьох чесних людей, кому дорога людська гідність і справедливість, ніякі зусилля не змогли врятувати українського поета. Матеріяли опубліковані у збірнику „Василь Стус" гідно увіковічнюють пам'ять поета.

Ціна книжки [illegible] й інших країнах [illegible] 16.25 дол., у Канаді 20.2[illegible] кан. дол. Замовлення слати на адресу: Smoloskyp, P.O.Box 561 Ellicott City, Md. 21043, U.S.A.

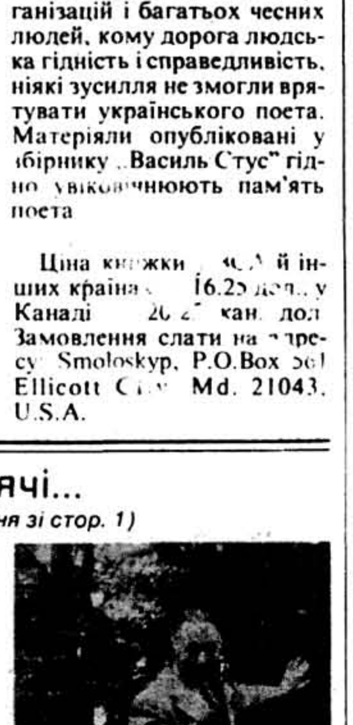
Тисячі...

(Закінчення зі стор. 1)

зівки, керівники цієї Оселі подбали про відновлення кімнат, розпрацювання розвагових програм на ціле літо, запросивши на конференсьє в цьому році Ларису Лорет-Лисняк, відому телевізійну актрису.

Велика холоджена заля Союзівки, розкішний олімпійського розміру басейн, тенісові корти й інші удогіднення є до послуг гостей. Український Народний Союз служить громаді завжди і кожночасно уліпшує також Союзівку, місце збору тих, які люблять гори, українське середовище й українську культуру.

В суботу, 11-го липня на Союзівці у програмі виступатиме вокальний квартет „Черемшина" з Монтреалю, Канада, а до танців гратиме оркестра Аліка і Дорка.



Новий „Чемний" з В. Квасом

Осередок СУМ в Ню Йорку відбув збори

У неділю, 5-го квітня ц.р., в домі ОУВФ відбулися Річні загальні збори осередку СУМ і батьківського комітету. Коротким вступним словом відкрила збори голова осередоку Марійка Решітник і попросила присутніх хвилиною мовчанки вшанувати померлих членів осередку і пам'ять великого прихильника сумівської молоді, провідника ОУН та президента АБН сл. п. Ярослава Стецька.

Зборами провадила вибрана Президія в складі: д-р А. Лозинський — голова, інж. М. Шміґель — заступник, Х. Цебрій-Різзо та І. Приймак — секретарі. Друг А. Лозинський прочитав порядок нарад зборів, відчитано і затверджено протокол із попередніх зборів, а відтак слідували усні та письмові привіти для осередку. Після привітів уступаючі члени управи, батьківського комітету, контрольної комісії і товариського суду подали свої звіти про працю за минулий рік.

При осередку існує Школа Українознавства з 12-ма клясами, передшкіллям і садочком під дирекцією мґр Павлини Андрієнко-Данчук. Школа існує вже 29 років і входить у систему шкіл Українознавства Шкільної Ради при УККА. Крім тижневої науки, відбуто в навчальному році ряд свят, як 1-го листопада, св. Миколая, Т. Шевченка, свято Матері і закінчення року. Діють дві танцювальні групи — „Маленькі Верховинці" під керівництвом Дарії Ґензи і „Молоді Верховинці" під керівництвом Олі Ґензи. Обидві групи виступали на злеті юнацтва, на фестивалі ОУВФ і на церковному фестивалі.

Як кожного року, так і у звітному році осередок влаштував святочні апелі, Великодню сповідь та Причастя, стійку при Божому гробі, спільне свячене, осінню забаву із вибором королеви осередку та Маланку. Звіт булавного представив працю з юнацтвом СУМ. Крім тижневих сходин і виховно-відпочинкових, спортових та вишкільних таборів, юнацтво брало участь у різних національних святах, панахидах, апелях та прогульках.

Доповнення про діяльність осередку склала уступаюча голова М. Решітник, наголошуючи, що праця нашого осередку є поділена на дві частини: внутрішня — сумівська виховна і науково-шкільна, та зовнішня, де осередок бере участь і співпрацює зі всіма українськими організаціями. Крім організування власних імпрез, членство постійно бере участь в інших імпрезах, як відзначення тижня поневолених народів, відзначення свята державности у посадника Ню Йорку, зустріч з сенатором Д'Амато, і демонстрації солідарности та Молебень.

Після запитів і дискусії уділено абсолюторію. На внесок номінаційної комісії обрано управу осередку і управу батьківського комітету. У нову управу ввійшли: Марійка Решітник — голова, Григорій Цебрій — заступник голови, Стефа Грицковян і Богдан Гаргай — організаційні референти, Люба Маслій та Тарас Гнатишин — секретарі, Юрій Микитин — булавний, Марія Пенджола — фінансовий референт, Марія П'ятка — скарбник, Оксана Харук — культурно-освітній референт, Юрій Стецько та Марта Шоробура — референти дружинників, Юрій Прятка — спортовий референт, Василь Харук — хронікар, Христя Цебрій-Різзо — пресовий референт, Роман Кіфяк — господарчий референт. Члени управи: Іван Лещук, Марта Костик, Дарка Лещук, Ліда Микитин, Володимир Костик, Ірка Приймак, Володимир Когут, Микола Грицковян. Голова батьківського комітету — Богдан Гошовський.

Після внесків і побажання переобрана голова Марійка Решітник подякувала за довір'я і вибір та закликала членів новообраної управи і всіх членів осередку до тісної співпраці.

Збори закінчено відспіванням національного гимну „Ще не вмерла Україна". Після зборів при перекусці, влаштованій батьківським комітетом, продовжувалися розмови про працю осередку в майбутньому.

Христя Цебрій-Різзо

Асамблея УММАН

Філядельфія, Па., (Інф. УММАН). — На річній Асамблеї Української Могилянсько-Мазепської Академії Наук — УММАН, що відбулася 16-го травня 1987 року, тут, у приміщенні Дому УНР, в приявності запрошених визначних громадсько-політичних і культурно-наукових діячів, у тому Президента УНР д-ра М. Лівицького, вручено почесну грамоту признання УММАН за літературну і громадсько-культурну працю відомій письменниці Оксані Керч; крім цього присвоєно титул „Поета лавреата 1987 Олегові Зуєвському.

Грамоту вручив Оксані Керч — після церемоніяльної евлогії д-р Наталії Пазуняк та після відчитання тексту грамоти д-ром Б. Жилою — президент УММАН проф. Яр. Рудницький підкреслюючи, зокрема заходи О. Керч у справі Нобелівської Нагороди світлої пам'яті В. Стусові в 1985 році.

Удекорована квітами Танею Носко-Оборонів, письменниця висловила свою подяку Президії Академії, вважаючи вручену їй почесну грамоту за високе признання цієї наукової установи. УММАН до речі в 1988 році святкуватиме 50-ліття свого існування в Екзилі.

Після слова нагородженої Оксани Керч, Т. Носко-Оборонів прочитала вірш Василя Симоненка про 1917 рік.

В науковій частині Асамблеї доповідав Президент УНР д-р М. Лівицький про 70-річчя Центральної Ради; д-р В. Шандор відзначив студію проф. О. Малицького з Калгарі про „Жидівську пресу в ЗУНР", та проф. Яр. Рудницький доповідав про міжнародно-правний статус екзильних урядів.

Оригінальною точкою програми було висвітлення автентичних діяпозитивів про 1917 рік, що його провів інж. П. Лимаренко з рамени Т-ва Нащадків Української Національної Революції. Присутні мали змогу побачити важливі документи з часів Української Революції, а інж. Лимаренко давав пояснення до висвітлюваних світлин і документів.

Після перерви відбулося вшанування 80-ліття Президента УНР д-ра М. Лівицького з основною і вичерпною доповіддю проф. д-ра В. Жили про життя й діяльність ювілята. В цій частині Асамблеї виступили з привітами Галина Сенишин з Монтреалю та проф. Іван Самійленко, після чого відспівано „Многоліття" Президентові М. Лівицькому й цим закінчено цьогорічну Асамблею Академії у Філядельфії.

Відбулася Академія в честь С. Петлюри і Є. Коновальця

Торонто (Пресова Служба ІСНО). — Заходами Української Стрілецької громади при співучасті Філій Українського Національного Об'єднання міста Торонто і західнього Торонто та місцевих Братніх Організацій ОУК і МУНО відбулася тут в неділю, 24-го травня ц.р., в авдиторії УНО святкова Академія для вшанування травневих роковин смерти голови Директорії УНР, Головного Отамана Симона Петлюри та Першого голови Проводу Українських Націоналістів полковника Євгена Коновальця.

Академію відкрив вступним словом, вітаючи всіх присутніх, зокрема присутніх на залі учасників Визвольних Змагань, голова відділу УСГ в Торонто Михайло Коцур.

Мистецьку частину програми започаткував відомий і мистецько неперевершений хор „Бурлака" під диригентурою маестра О. Хміля співом „Під Твою милість" — Д. Бортнянського; „Слава героям" — Б. Сметани, і „Олаф Трігвазон" — Ф. Райзінгера. Опісля сестри Параня і Христя Седляр виконали в'язанку пісень В. Івасюка.

Святкову доповідь виголосив ред. Павло Дорожинський, якого представив авдиторії голова Головної управи УСГ Андрій Славич. Вірш „Світлій пам'яті героям" продеклямував студент Андрій Пільків.

Програму Академії закінчив хор „Бурлака" піснями: „За Рідний Край" — муз. М. Гайворонського, обр. Б. Кудрика; „Пісня про Мазепу" — слова і музика В. Мішалова, соліст — С. Кривенький, „Гайдамацька пісня" — К. Стеценка; „Люблю я тебе, Україно" — слова О. Новицького, муз. М. Костецького; солістами були — Т. Пришляк і А. Сорока.

Кінцевим словом подяки Михайла Коцура та відспіванням національного гимну закінчено цю наскрізь вдалу Академію, до підготовки якої найбільше праці вложив невтомний секретар Головної управи УСГ Олекса Задойко.

Того ж дня в неділю ранком, у церкві св. Покрови, після Служби Божої була відправлена в пам'ять Симона Петлюри й Євгена Коновальця Панахида, яку відслужили: о. д-р Мирон Стасів — капелян УСГ; о. Маркіян Стефанів — парох церкви; о. Казимир Грицина; о. Іван Барщик, о. Володимир Шараневич і о. Степан Руш. Під час Панахиди співав парафіяльний хор церкви св. Покрови.

У ПЕРШУ НЕВИМОВНУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, ТАТА І ДІДУСЯ

бл. п.

Сильвестра Мацкевича

буде відправлена

ПАНАХИДА

в неділю, 12-го липня 1987 р., о год. 12-ій дня
в церкві св. Андрія в Блумінґдейл, Ілл.

Про молитви за спокій душі Покійного просить

дружина — КАТЯ з родиною

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього 27-го січня 1987 року
відійшла у Вічність
Наша Дорога й Незабутня
МАМА

бл. п.

ОЛЬГА КАЧМАРСЬКА

В ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОЇ ЗАМІСТЬ КВІТІВ ЗЛОЖИЛИ:

На видавництво пл. журналу „Юнак" — І. і Н. Базарко, В. Рудик, Г. Головінська, Р. і О. Дзядів, Я. і Д. Бойдуник, Я. і І. Клим, М. і Я. Сидорак, І. Шаруневич, О. Кузьмович, А. і Е. Мілянич, Ю. і Х. Бук, Б. і І. Чайківські, О. [illegible]ська, Т. Гірняк, Б. і Л. Крамарчук, Д. Качмарська, [illegible] Гірняк, О. Скорецька, І. Нинка, І. Гуменюк, О. Шуган, А. Ластовецький, К. Пендзела, А. і В. Шумейко, Р. Беркещук, Т. Гірняк, Р. і Х. Леонард, М. Савицька .... 770.00 дол.

На Фонд Сірого Лева — Я. Яросевич, М. Кавка .... 40.00 дол.

На потреби Спортового Табору Ч. К. — О. і В. Савчинські, А. Штинда .... 75.00 дол.

На пресовий фонд „Патріярхату" — М. і О. Курчак, Я. і І. Клим .... 35.00 дол.

На Стипендійний Фонд в Бразилії — О. Бобиляк 25.00 дол.

На Український Музей в Ню Йорку — М. і Л. Пежанські, Л. Морозова, А. Політило, Я. і В. Бачинські, Р. і М. Данилюк, М. і С. Чорні, О. Бібее, А. Книш, В. Рудик, Ґ. і І. Дерцапф, Н. і М. Базарко, В. і Л. Базарко, Ю. і Х. Навроцькі, С. Ушак, О. і О. Коваль, А. Качмарська, К. Гук-Смородська, Х. Головчак, Я. і І. Клим, О. Крумшин, Ю. і К. Кузьмич, Г. і М. Шнуз, С. і Л. Іванчук, Г. Коренець, О. і В. Савчинські, А. і В. Шумейко, І. і Л. Гірняк, Р. і Т. Бриттан, С. Ховзун, І. Качмарська, М. Савицька, І. Голинська, А. Рудик, І. Іванчишин, Н. Попель, Л. Дражевська, В. і М. Барагура, М. Карпевич, І. Крамарчук, О. Форостина, Я. і О. Ставничі, К. і А. Перейма, В. і Ю. Маївські, 82-ий Відділ СУА 1.670.00 дол.

За щирі слова співчуття, щедрі пожертви на улюблені нашої Покійної Мами цілі, за численні Святі Служби Божі й молитви в Її наміренню наше сердечне спасибі.

ГАЛЯ ГІРНЯК
ОРЕСТ КАЧМАРСЬКИЙ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями та Знайомими, що в суботу, 27-го червня 1987 р. несподівано відійшов у Вічність на 74-му році життя наш Найдорожчий Батько, Дідусь і Брат

бл. п. проф.

ОЛЕКСАНДЕР ТАТОМИР

громадський діяч, бувший в'язень польських тюрем і журналіст.

ПАНАХИДА І ПАРАСТАС у вівторок 30-го червня 1987 р. о год. 7:30 вечером у похоронному заведенні Koshek & Porter 990 South South Broad St., Trenton, N. J.

ПОХОРОН в середу, 1-го липня о год. 11-ій ранку з церкви св. Йосафата при 1195 Deutz Ave., Trenton, N. J. **на український католицький цвинтар на** Fox Chase, **у Філядельфії.**

У глибокому смутку:

Дочка — ХРИСТИНА МЕЛЬНИК з чоловіком АНДРІЄМ і синами МАРКІЯНОМ і РОМАНОМ
Дочка — ЛЕСЯ ГОРОДИСЬКА з чоловіком РОМАНОМ і дітьми АНДРІЄМ і ЛЯРИСОЮ
Син — ОСТАП з дружиною ХРИСТИНОЮ і дітьми ДАНИЛОМ і МЕЛЯНІЄЮ
Брат — ЯРОСЛАВ з дружиною ЛЮБОЮ
та близька і дальша Родина в ЗСА і Україні.

В альбом...

Закінчення зі стор. 2



Ярослав Климовський

Карпатах" (за П. Савчуком). На окреме відзначення заслуговоє його „Електра" (п'єса за старогрецьким мітом у двох діях з прологом, 1976).Це цікава п'єса, фабула якої відома з творів Софокла, Есхіла й Евріпіда. Між іншими на неї прихильно відгукнулися крім інших — Лев Шанковський, Аріядна Стебельська та Григорій Костюк, Із згаданих рецензентів зацитуємо останнього: "...прочитав я Вашу'Електру' з цікавістю. Мені здається, що Вам вдалося поєднати старогрецький міт, його ідею з сучасним життям українського народу та його визвольною ідеєю. Це спроба смілива й давно вже в нашій драматургії не практикована. Ви показали, що й у наш модерний світ старогрецькі ідеї і образи можуть дістати мистецьке перетворення й чинно діяти".

Не можна поминути й цінної праці Я. Климовського ,,Збірник нотаток до питань театрології" (1979), що обговорює мистецтво театру й майстерність актора. Тут розглянуто головні проблеми структури драматичного твору — знак у театрі, ключові проблеми театру, драматичний твір і театральне видовище, акторську гру, функцію мови в театральній виставі тощо.

Заслуги Ярослава Климовського в галузі театрального мистецтва визнані не лише серед людей театру, але й тих, що люблять, цінять театральне мистецтво і цікавляться театральними проблемами.

Енергія, працьовитість, ерудиція Я. Климовського — невичерпні. У його творчих плянах зріє багато нових цікавих досліджень з українського театру й театрології. Від щирого серця побажаємо йому з його 80-річчям — щастя, доброго здоров'я й нових успіхів у житті та ще многих літ!

Президентська нагорода для українського учня

З нагоди закінчення навчального року 12-ти річний учень початкової школи в Маседонії, Огайо, Андрій Плеш отримав від президента Роналда Реґена спеціяльну нагороду. Цією нагородою відзначується учнів, які „проявили видатні академічні досягнення в навчанні, що відповідають стандартам програм для президентських академічних нагород".

А. Плеш є сином Ліди та Богдана Плешів та внуком Олени та д-ра Юліяна Мовчана.

Н. Н.

Вшанували Героїв у Ґлен Спей

Шануймо тих, що сил не шкодували
І що життя своє віддали,
Хоч ворога не перемогли,
Але нескорені за волю полягли.

У місяці травні українська нація вшановує своїх героїв, які віддали за волю України все найдорожче, а саме — своє життя. Які полягли за визволення батьківщини з-під окупації ворога, який знущається над нашим народом і поставив собі завдання знищення українського народу.

В неділю, 24-го травня ц.р., Організація Оборони Чотирьох Свобід України — 54-ий відділ у Ґлен Спей, Н. Й., організував академію, яка була присвячена Героям, що впали в боротьбі за визволення України. Академія відбулась у парафіяльній залі української католицької церкви св. Володимира в Ґлен Спей.

Відкрив академію голова 54-го відділу Ярослав Ґавур. При відкритті привітав усіх присутніх, які з'явились так численно з околиць Ґлен Спей, та приїжджих гостей із сусідньої громади Керґонксон. При тім згадав про лиху долю українського народу, що терпів і далі терпить страшні знущання, яким не видно кінця. Повстанням з місць та хвилинною мовчанкою на тлі фортепіянової музики у виконанні Герти Гірняк та рецитації Богдана Чаплі ,,Ви жертвою впали", — присутні вшанували тих, які полягли за волю України.

Святочну доповідь виголосив Корнель Василик, член крайової управи СУМ-А. Доповідь була на високому рівні. Доповідач схарактеризував героїв нашої поневоленої батьківщини і їх боротьбу, — наша батьківщина видала з себе багато героїв, які віддали своє життя за волю України, але на жаль, ворогів було значно більше. Скільки б наш нарід не терпів, — казав прелеґент, — то біль і муки України цілковито байдужі для Заходу.

Переповнена заля слухала промовця К. Василика з великою увагою, бо доповідь була цікава й глибока.

Вокальний ансамбль „Дзвін" під керівництвом співачки Тамари Лихолай, відомий не лише в нашій околиці, але далеко за межами Ґлен Спею, гарно виконав кілька пісень: „Думку" — муз. А. Гнатишина, „Привіт вітчизні" — муз. М. Фоменка; повстанську пісню „Світить місяць" та композицію Василя Витвицького „Зірвалася хуртовина".

Місцеві деклияматорки вдумливо рецитували вірші в шану впалих Героїв: Евгенія Баран — „Неповторну мить" Василя Онуфрієнка, Анна Плескун — „Могилу невідомого вояка" Ярослава Курдидика. Молодий талановитий бандурист, який добре володіє бандурою, Левко Сивицький, співав і грав три пісні, чим збагатив ще більше програму академії.

Місцевий хор, гордість Ґлен Спею, під дириґентурою інж. Осипа Ґапія, прегарно виконав дві пісні: „Марш соколів", муз. Я. Ярославенка, та „Нема тії сили" слова Івана Багряного, муз. Василя Витвицького. Музичний супровід на фортепіяно був у руках піяністки Герти Гірняк, яка бере охоче участь у всіх імпрезах, що тут дуже часто відбуваються.

На закінчення програми хор, а також всі присутні проспівали національний гимн „Ще не вмерла Україна". Після святочної програми так, як це у нас є звичаєм, пані частували зібраних смачним солодким та кавою.

Ольга Линник

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" і Лівінґстон — першуни турнірів Українського Фестивалю



Одна із акцій у змаганнях турніру копаного м'яча на Українському Фестивалі у Голмделі.

Голмделі, Н. Дж. — До великої популярности Українського Фестивалю, що відбувся тут у суботу, 13-го червня, у великій мірі причинилися теж спортові точки, що влучно доповнюють щорічні мистецькі програми. Цьогорічна спортова програма зібрала рекордову кількість дружин та глядачів - любителів копаного м'яча й відбиванки. Сотні симпатиків спорту пильно і ентузіястично приглядалися до футбольних і відбиванкових баталій, що проходили від 10-ої години ранку без перерви до 3:30 по полудні.

У турнірі копаного м'яча змагалося шість дружин (рекордове число). На початку ігри проходили у двох рівнорядних підгрупах, круговою системою, після закінчення яких відбулися фінальні змагання за золоті, срібні й бронзові нагороди.

В групі „А" домінувала дружина УСК Ню Йорк, що перемогла американський клюб „Спартанс" 3:0 і УСВТ „Ч. Січ" II 5:0.

В групі „Б" таку ж ролю відіграла І-ша дружина УСВТ„Ч. Січ", що перемогла УСК Ню Йорк II 1:0 і СК СУМ „Крилаті" Йонкерс 8:0.

Крім того в „А" групі „Спартанс" вийшли переможцями з УСВТ „Ч. Січ" II 3:0, а в „Б"групі СК СУМ „Крилаті" перемогли УСК II вислідом 3:1.

Кінцеві показники ігор підгруп:

Підгрупа „А":	Точок	Ґолів
УСК Ню Йорк I	4:0	8:0
Спартанс С. Орандж	2:2	3:3
УСВТ „Ч. Січ" II Нюарк	0:4	0:8
Підгрупа „Б":		
УСВТ „Ч. Січ" I, Нюарк	4:0	9:0
СК СУМ „Крилаті" Йонкерс	2:2	3:9
УСК Ню Йорк II	0:4	1:4

У фінальній зустрічі на початку за бронзову нагороду зустрінулися СК СУМ ,,Крилаті" з клюбом „Спартанс". В завзятому змагу на початку вели „Сумівці", але в ході дальших змагань молоді вихованці українського тренера Є. Чижовича вирівняли вислід і остаточно здобули рішального про перемогу ґоля 4:3.

На закінчення спортової програми Фестивалю відбувся фінал за золоту й срібну нагороди, в якому зустрілися лідери обидвох підгруп-УСК Ню Йорк I і УСВТ „Ч. Січ" I. Ця фінальна зустріч пройшла в швидкому темпі і на вищому технічному рівні, в якій ,,Січовики", цьогорічні чемпіони Ню Джерзі за аматорську чашу ЗСА і усе ще кандидати на чемпіони сильної вищої дивізії Ґарден Стейт Ліґи, вповні домінували, завдяки чому здобули двоцифровий вислід 11:1. Свого почесного ґоля минулорічні чемпіони Фестивалю здобули з карного стрілу.

Після закінчення цих емоційних для численних глядачів змагань відбулася церемонія вручення цінних нагород-трофеїв, що їх зафондував Український Фестиваль. Великий трофей і індивідуальні нагороди вручено новим чемпіонам, футболістам УСВТ „Ч. Січ" в складі: Д. Василак, Р. Павлюс, Р. Кульчицький, Т. Білецький, С. Козол, Е. Сакевич, А. Бакун, Д. Архібалд, Н. Алекотоліс, І. Чижович.

Срібну нагороду-трофей здобули футболісти УСК-у Ню Йорк і бронзову СК „Спартанс" Савт Орандж, Н. Дж. Нагороду найкращого воротаря здобув Данило Василак, найкращого стрільця турніру (8 ґолів) Тома Білецький (обидва УСВТ „Ч. Січ").

Відбиванковий турнір

В жіночому „міні турнірі" взяло участь три дружини: В.К. Лівінґстон, В. К. „Мейплс" Мейплвуд і УСВТ „Ч. Січ". Змагання проходили круговою системою, два з трьох сетів і після закінчення фінал перших двох дружин за золоту й срібну нагороди.

Після закінчення ігор кожний з кожним показник табелі ігор мав такий вигляд:

	сетів
В.К. Лівінґстон	4:0
УСВТ „Ч. Січ" Нюарк	2:2
В.К. „Мейплс" М-д	0:4

У фіналі сильна дружина В. К. Лівінґстон виборола перемогу з дружиною УСВТ „Ч. Січ" 8:15, 15:12, 15:13 і таким чином здобула великий трофей і індивідуальні нагороди в складі: Н. Бредшау, Л. Олез, Р. Бейкер, Р. Апенгайм, Р. Каратінто, С. Капелянд, Дж. Сіціліяно, Дж. Дойч і Л. Гамілтон.

Срібну нагороду — трофей здобула дружина УСВТ „Ч. Січ" і бронзову — В. К. „Мейплс". В турнірі копаного м'яча суддювали офіційні судді Футбольної асоціяції ЗСА українці Михайло Сергіїв і Леонід Гребінка.У відбиванковому турнірі суддював Ігор Тафель.

Спортову програму організував і нею проводив Омелян Твардовський, член Фестивального комітету.

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

Продовжується сезон копаного м'яча в СССР. В 12-ій рунді ігор за чемпіонат вищої ліґи футбольні клюби з України мали висліди:

Харків „Металіст" — Вільнюс „Жальґіріс" — 1:0. Єдиного і переможного ґоля для українського клюбу здобув Панчишин.

Київ „Динамо" — Ленінград „Зеніт" — 1:0. При участі 64,300 глядачів на центральному стадіоні в Києві цю зустріч з російським клюбом перерішив своїм черговим переможним ґолем Михайличенко.

Дніпропетровське „Дніпро" — Ланчхуті „Гурія" — 2:1. Ці змагання пройшли в далекій Грузії. Перемогу здобули українські футболісти. Переможні ґолі для „Дніпра" здобули Протасів і Литовченко.

Донецький „Шахтар" — Тбілісі „Динамо" — 1:2. В цих змаганнях, що відбулися в столиці Грузії, місцевий клюб „Динамо" здобув перемогу вислідом 2:1.Єдиного ґоля для українського клюбу здобув Гошкодеря.

Після 12-ої рунди в показнику табелі ігор веде Москва „Спартак" (19 точок). Харківський „Металіст" досі здобув 14 точок і займає четверте місце. „Дніпро" з 13-ти точками на 7-му місці, „Шахтар" на 8-му (12 т.). Київське „Динамо" досі відбуло тільки дев'ять змагань і з 10 точками займає дев'яте (з 16) місце.

(о т)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ

5-го ЛИПНЯ 1987 року

Рочестер, Н. Й. — Піврічні Збори 187-го Відд. УНСоюзу Б-ва св. Йосафата відбудуться о год. 2-ій по пол. у їдальні школи св. Йосафата. Секретар буде збирати вкладки від год. 1:30 по пол.

Поч. предс. **К. Шевчук**
Предс. **С. Васьків**
секретар **С. Приймак**
касир **С. Мартинюк**
Голова К. К. **Д. Марґолич**